

скитѣ работи въ свръзка съ сѣрбскитѣ и съ положението изобщо на християнскитѣ народонаселения въ Турция, за която тукъ нѣмаше ни зѣрно милость у никого и у никоя. Помня, обаче, още, какъ благородната и милозлива госпожа Аксакова, като слушаше господата, какъ оживено приказвахъ за славянитѣ и за славянофилството въ Русия, се обърна полузасмѣна къмъ мъжа си Ивана Сергѣевича и му казваше, че всичко това, за което говорятъ, е прѣ-красно, но че тѣ въ своя славянски идеализмъ забравяли дѣйствителността, забравяли, че редоветѣ имъ се разрѣждатъ постоянно, че отъ день на день престижътъ имъ се уронвалъ, че нови сили не попълвали вече оставенитѣ празноти въ руското славянофилство. Дѣ сж, казваше тя, Хомяковъ, дѣ Погодинъ, дѣ Самаринъ, дѣ толкозъ други? Вие сте останали сами тукъ и съ малцина нѣкои други въ Петербургъ. Види се, че въ обществото захваща да вѣе другъ вѣтѣръ. Сама тя пакъ, обаче, се признаваше скоро като неправа до нѣйдѣ и бързаше по най-деликатенъ начинъ да прибави съ лице засмѣно, че тя говорила на шега и че дѣлото само по себе било прѣ-възходно, патриотично, полезно, хуманно и заслужаваеще за продължение подкрѣпа отъ всички сериозни лица, и мъже и жени; за всичко това всички присѣтствуещи ставахъ да ѝ благодарятъ живостно и шумно, а тя въ отговоръ ги питаше любезно и учтиво, не желаятъ ли още по една чашка, по единъ *стаканъ чайку*, и неудобно ли имъ е да си зематъ по нѣщо отъ сложенитѣ разнообразни закуски. Събранието трая близу до полунощъ. Азъ съхранявамъ отъ тази славянофилска вечеринка въ Москва живъ и неизгладимъ споменъ и до днесъ.

Както може да е извѣстно на мнозина, слѣдъ смъртъта на И. С. Аксаковъ неговитѣ съчинения издаде въ 7 тома добрата му и благородна съпруга, днесъ и